

Belső szárnyak

*Mi nem mondogattuk egymásnak, hogy szeretlek,
együtt nőttünk föl, elröhögtük volna magunkat.
Egyszer mondta angolul, de annak súlya volt.
Csak érezzük és éljük, naponta.*

*Mikor a karom alá csúsztat egy újságot,
hogy felfogja az asztallap hidegét, mikor
kihoz két pulcsit, és ránk teríti, ha a kertben
sokáig beszélgetünk egy régi baráttal,*

*mikor hetekig faragja házunk oromdíszeit
pincemagányba rejtőzve, hogy elkészüljön
karácsonyra, pedig nem is az ő ízlése, mégis
belemerül érte a székelly fejfák szimbolikájába,*

*mikor otthagyjuk a Balti-tengernél gyűjtött
köveket a bungaló teraszán, a szép kerek
rózsaszíneket is sorban kirakva, emlékeink
súlyát ne cipeljük hátizsákban, mondja,*

*Szenteste mégis ott lapul kartonból
hajtogatott díszdobozokban három nyaklánc
a rózsaszínű balti kavicsokból, saját készítésű
foglatban, maga sodorta zsinóron,*

*személyre szóló formák, jellemük, arcuk van,
a kő hidege hűsíti túlhevült nappalainkat,
megnyugtat, mint az óvodában, mikor mindig
a közelébe húzódtam játszani, ott nem bántottak*

*a fiúk, nem huzigálták a copfomat, nem vették el
a játékomat a lányok, kétméteres körzetben
szétsugárzott belőle a belső harmónia, ott éreztem
magam biztonságban, ez így van azóta is.*

*Ahogy öregszik, egyre jobban hasonlít
az angyalokra. Néha titokban megtapogatom
a lapockáját, és mindig csodálkozom, hogy
nem látszik semmi. Belül hordja a szárnyakat.*